

ONTZETTEND
IRRITANT

ANDY GRIFFITHS
EN TERRY DENTON

VERTALING: EDWARD VAN DE VENDEL

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2019

ISBN 978 94 014 6275 4

D/2019/45/369

NUR 283

Oorspronkelijke titel: *Just Annoying*

© Oorspronkelijke uitgever Pan Macmillan Australia, Pty Limited, 1998

Copyright © 1998 by Andy Griffiths and Terry Denton

Cover illustraties © Terry Denton

© Nederlandse editie Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2019

Vertaling: Edward van de Vendel

Vormgeving: Studio Lannoo

INHOUD

Zijn we er al?	7
De na-aapexpert	24
Was je hier maar niet	41
Denkbeeldige vrienden	57
In de douche met Andy	74
Wat heb je liever?	87
Moord en doodslag!	101
Het laatste chocoladecakeje	114
Aan de waslijn slingeren	131

Handig
om te
weten...
dit is
een lege
bladzijde.
De verhalen
beginnen op
de bladzijde
hierna.

ZIJN WE ER AL?

‘Pap?’

‘Ja?’

‘Zijn we er al?’

‘Nee.’

‘En nu?’

‘Nee.’

‘En nu?’

‘In hemelsnaam!’ gromt papa. ‘Hou daar eens mee op!’

‘Oké’, zeg ik. ‘Maak je niet zo druk.’

We zitten al twee dagen in de auto. Mama en papa kunnen het bijna niet meer aan.

Begrijp me niet verkeerd. Ik *wil* niet dat ze kwaad op me worden – het gebeurt gewoon.

Of je het nu leuk vindt of niet, als je zo lang moet rijden, dan moet je gewoon af en toe even stoppen.

INTERACTIEF
FILMPJE!
Pak de bladzijden
hieronder tussen
je duim en wijsvinger
en blaas ze
heel snel door.

LIEVELINGS-
UITRUST-
PLEKKEN
VAN VLIEGEN

En daar houden mijn ouders niet van.

Maar wat is het alternatief?

Willen ze dat ik doodga van de honger? Dat ik in mijn broek plas? Dat ik de hele achterbank onderkots?

Dat lijkt me allemaal veel irriteranter en onhandiger dan een paar keer stoppen om het te voorkomen. Ik doe ze dus eigenlijk een plezier.

Mama en papa zouden hun energie moeten bewaren voor de dingen die écht irritant zijn. Zoals die vlieg die nu al een halfuur in de auto rondzoemt. Daar word ik krankzinnig van. Ik ga ons allemaal een groot plezier doen. Ik ga hem laten verdwijnen.

Ik doe het raampje naar beneden. De vlieg springt weg.

Hij houdt zich schuil en wacht tot ik het raampje weer omhoogdoe.

Ik moet hem tevoorschijn lokken.

Ik probeer zo goed mogelijk een vlieggeluid na te doen.

‘Bzzzz! Bzzzzzzzz! Bzzzzzzzzzzzz!’

Nog steeds geen vlieg. Iets luider dan.

‘**BZZZZZ! BZZZZZZZZ! BZZZZZZZZZZZ!**’

‘Andy!’ roept mijn vader. ‘Ik kan me niet concentreren als jij dat stomme geluid maakt. Wil je soms dat we een ongeluk krijgen? Wil je ons allemaal dood hebben?’

BABY'S:
GEK OP
OUDE DODE
VLIEGEN

Bzzzzzz

Ik haat het als papa zulke domme vragen stelt. Wat wil hij dat ik terugzeg? ‘Ja, pap. Lijkt me leuk, zo’n ongeluk. Lijkt me leuk als we allemaal doodgaan.’

Maar dat zeg ik niet, want anders krijgen papa misschien een ongeluk. En dan gaan we misschien allemaal dood.

‘Oké, pap’, zeg ik dan maar. ‘Maak je niet druk.’

‘En hou op met zeggen dat ik me niet druk moet maken!’ ontploft hij.

‘Oké’, zeg ik. ‘Draak je niet muk.’

Papa kromt zich over het stuur. Zijn knokkels worden wit. Er verschijnen kleine zweetdruppeltjes in zijn nek.

Hij weet dat ik hem weer eens te slim af ben geweest. Het moet heel frustrerend voor hem zijn om zo’n intelligente zoon te hebben. Het moet heel moeilijk voor hem zijn om te weten dat hij het nooit eens een keer zal winnen.

De vlieg vliegt slome bochtjes voor mijn ogen langs. Hij vraagt om problemen. Mooi, dan is hij aan het juiste adres.

Ik heb een keer een film gezien waarin de deur van een vliegtuig halverwege de vlucht openging en door het vacuüm dat ontstond, werd iedereen naar buiten gezogen. Zo’n krachtig vacuüm heb ik niet nodig,

LIEVELINGS-
UITRUST-
PLEKKEN
VAN VLIEGEN

Probeer bij
het bekijken
van het filmpje
je eigen
geluids-
effecten
te maken.

maar misschien kan ik er toch een creëren dat sterk genoeg is om de vlieg naar buiten te zuigen, als ik de deur open en dichtdoe.

Ik druk de deurhendel zo voorzichtig en langzaam in als ik kan, om te zorgen dat hij geen geluid maakt. Ik zwaai de deur open en doe hem dan weer dicht.

Open, dicht.

Open, dicht.

‘Wat denk je dat je aan het doen bent?’ schreeuwt mijn vader.

‘Ik creëer een vacuüm’, zeg ik.

‘Een wat?’

‘Een vacuüm! Ik probeer een vlieg uit de auto te krijgen.’

‘Doe die deur dicht! En hou ’m dicht!’ roept mijn vader. ‘Ik waarschuw je. Als je je niet gedraagt, dan stoppen we en dan stap je uit en dan ga je maar lopen. Begrepen?’

‘Maar pap...’ zeg ik.

‘Geen gemaar! Begrepen?’

‘Ja, pap.’

Papa’s knokkels zijn nu echt heel erg wit. Hij knijpt zo hard in het stuur dat zijn botten bijna door zijn huid heen springen.

Ik hoor gezoem. Het komt van achter me.

Het vacuüm heeft niet gewerkt. Ik draai me om, maar ik zie de vlieg niet. Wacht eens – het geluid komt van buiten.

Ik maak mijn riem los en ga geknield op de bank zitten om beter te kunnen kijken.

Ik zie een man die op een oude zwarte Harley rijdt en er krankzinnig uitziet. Hij heeft een lange rode baard, een zwarte bolvormige helm en een ouderwetse plastic motorbril. Daardoor lijkt hij op een vlieg. En zijn motor klinkt als een vlieg. Alleen veel luider.

Plotseling schiet de vlieg voor het raam langs.

Tijd om aan te vallen!

Ik probeer hem met mijn linkerhand tegen te houden en zo het raam uit te zwaaien.

Althans: dat is het plan.

Maar de vlieg denkt er heel anders over.

Die schaatst dwars over de ruit naar de verste hoek. En dan weer terug. Ik jaag de vlieg heen en weer langs de ruit en dan zie ik opeens dat die motorrijder aan het gebaren is.

Hij denkt dat ik naar hem zwaai!

Ik zwaai.

Hij zwaait terug.

Ik zwaai nog een keer.

Hij zwaait nog een keer terug.

We zijn nu hele goede vrienden.

‘Hou eens op met zwaaien’, zegt papa. ‘Ga zitten en doe je riem weer om.’

‘Maar hij zwaaide eerst’, zeg ik.

‘Nooit motorrijders lastigvallen’, zegt papa. ‘Ik wil geen gedoe.’

‘Ik val hem niet lastig – ik doe gewoon vriendelijk.’

‘Zitten!’

‘Oké, oké, maak je niet druk.’

Ik zwaai nog een laatste keer naar Motormeneer, maar hij neemt de afslag naar een benzinepomp en ziet me niet.

Het voelt alsof ik mijn beste vriend kwijt ben geraakt.

In mijn ooghoek zie ik iets bewegen.

Ik kijk omhoog. De vlieg zit tegen het dak.

Hij zit me uit te lachen. En hij zoemt weer.

‘Andy’, zegt mijn vader. ‘Je zit me uit te dagen!’

‘Dat was ik niet’, zeg ik. ‘Dat was de vlieg!’

Ik moet die vlieg weg zien te krijgen. En snel ook. Voordat hij mij weg krijgt.

Ik maak een kommetje van mijn hand en probeer hem zo te vangen.

Hij springt naar links.

Ik probeer het opnieuw.

Hij springt naar rechts en gaat dan op weg naar de voorruit, en daagt me uit om achter hem aan te komen.

Ik zei toch: steek je hoofd niet uit het raam.

VREDIGE VROLIJKE VAKANTIE TIP #4

Als je gaat tanken,

steek de slang dan niet in het oor van broertje.

Als er een film van dit boek wordt gemaakt, wil ik de vlieg spelen.

Ik klik mijn riem los en duik naar de voorbank. Ik vang de vlieg terwijl hij midden in de lucht is.

‘HEBBES!’ schreeuw ik.

Ik lig met mijn hoofd in mijn moeders schoot en met mijn benen over het stuur.

Mijn vader gaat op de rem staan. De auto slingert naar voren.

‘Eruit!’ zegt hij.

‘Maar ik kan er niks aan doen’, zeg ik. ‘Het is de schuld van de vlieg.’

‘Het kan me niet schelen wiens schuld het is’, zegt hij. ‘Eruit!’

‘Maar kijk dan!’

Ik doe mijn hand open om de vlieg aan mijn vader te laten zien, zodat hij snapt dat ik niet zit te liegen, maar mijn hand is leeg. De vlieg moet op het nippertje ontsnapt zijn. Hij is me te slim af geweest! Ik haat dat.

‘Eruit’, zegt mijn vader.

Dat kan hij niet menen.

‘Sorry, pap... Ik probeerde gewoon die vlieg de auto uit te krijgen... anders veroorzaakt hij nog een ongeluk...’

‘Jij bent de enige hier die ongelukken veroorzaakt’, zegt hij. ‘Eruit.’

‘Mama?’ zeg ik. ‘Mag papa dit zomaar van jou?’

STINK
KONG

Elektrische
auto

Ik word
de nieuwe
Justin
Vlieger!

‘Het is voor je eigen bestwil’, zegt hij. ‘Anders leer je het nooit.’

Ik doe de deur open.

‘Je krijgt vanzelf spijt,’ zeg ik, ‘als je me op komt halen en alles wat je terugvindt is een paar botten die kaalgeplukt zijn door aasgieren.’

‘Er zijn hier geen aasgieren.’

‘Door koolmeesjes dan.’

‘Doe de deur dicht’, zegt mijn vader. ‘Er komt hete lucht binnen.’

Er valt niet met hem te praten.

Ik stap de auto uit en doe de deur langzaam dicht.

De wielen van de auto draaien rond. Ik krijg een laag gruis over me heen. Ik veeg het uit mijn ogen en kijk naar de auto. Die is weg.

Ik kijk omlaag naar mijn schoenen. Er zit een grote rode mier op mijn teen. Ik veeg hem eraf. Misschien moet ik hem proberen te vangen. Ik moet toch iets eten straks.

Neuh. Ik hoef geen mieren te eten. Ze komen zo terug. Waarschijnlijk nu al. Op z’n laatst over vijf minuten. Net genoeg om me bang te maken.

Ik begin te lopen.

Het is eigenlijk best lekker. Frisse lucht. Blauwe hemel. Ruimte. Geen mopperende ouders.

Er gaan vijf minuten voorbij.

Romeo,
Romeo,
waar zijn jij,
mijn Romeo?

